

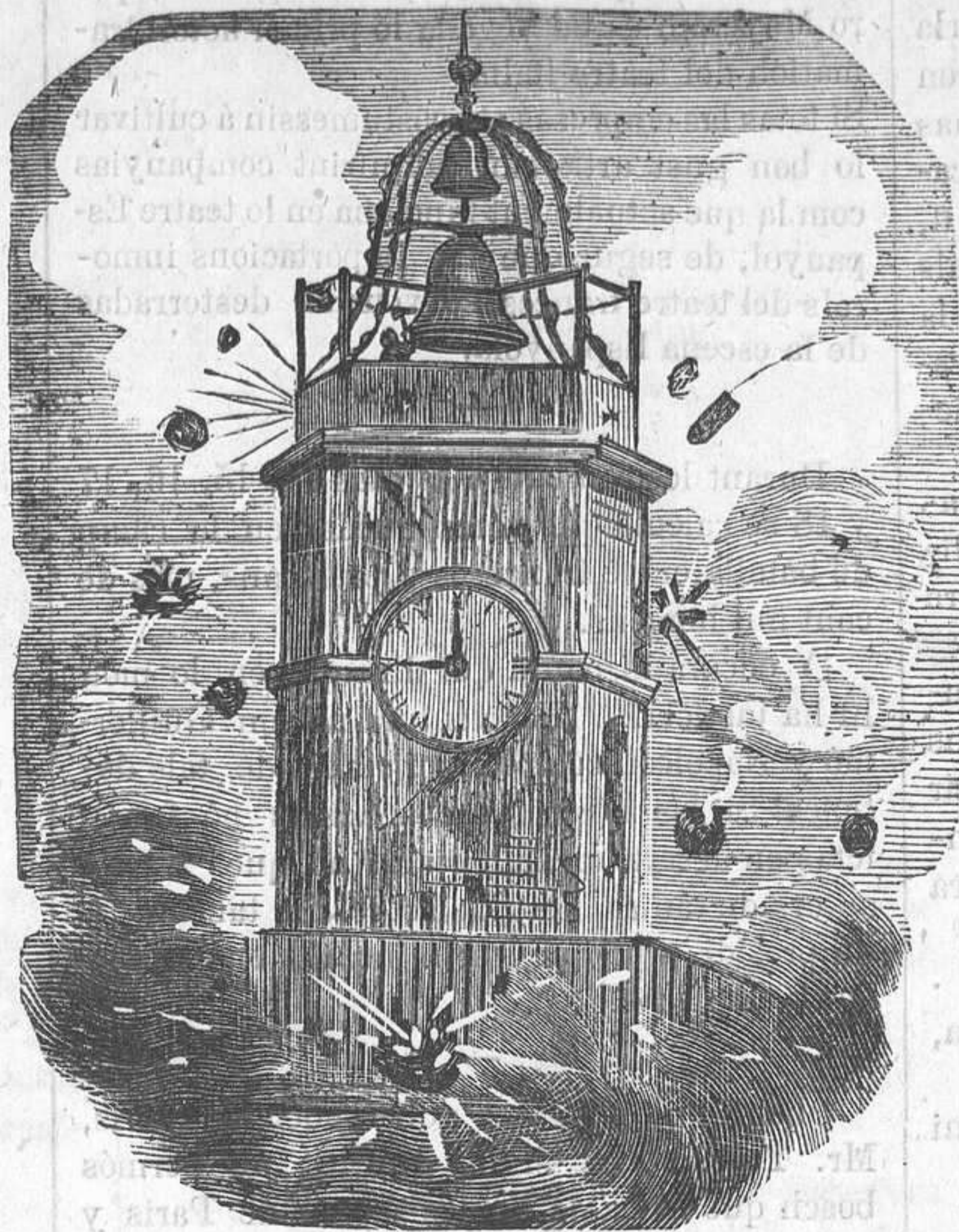
DONARÀ
UNA
BATALLADA

CADA

SEMANA.

SI SE 'N VENEN MOLTAS

tocará á somatent.

SE VEN
A
2 QUARTOS

PER

TOT ARREU.

ADMINISTRACIO

Rambla del Mltj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMANARI BILINGÜE.

LA VEU DE LA JUSTICIA.

I.

No molt lluny de lo campament de Chalons, va tenir lloch, segons vaig jo somniar, una escena per demés interessant, y que desitjo arribi á coneixement dels constans lectors de la *Campana*. Se trobaban reunidas en un camp, totes horroritsadas y presas de la mes viva indignació, quatre hermosas matronas que segons vaig jo comprendre per los trajos que duyan y lo llenguatge que usaban eran personas molt distingidas. Una n' hi havia que duya unas balansas y una espasa, un'altra n' hi havia que anaba vestida de diferents colors y que portaba en lo cap un gorro frigi. La tercera duya un magnífich vestit decolor de rosa y tota ella donaba gust de veurer per lo esplendent de son vestit y la hermosura de sa cara. L'altra, la última, era hermosa, pero anaba tota mal vestida y semblaba una pobra. Eran, seguint l'ordre de la descripció, la Justicia, la República federal, la Veritat y la Opinió pública.

—¡Pobra Opinió pública! deya la República, ¡y com te veus insultada! Pensar que 't tractan aixís quan jo tant necessito que fassin cas de tu, perque sense tu jo no puch viurer...

—Tothom me maltracta, contestá ella, tothom: desde Napoleon tercer á don Joan Prim; desde Pio Nové á Isabel la destronada.

—Calma, senyora, calma, va dir la Veritat; dia vindrá en que 's farà cas de vosté y allavors la República federal podrá veurers ocupant lo lloch que li corresponent. Aquell será 'l dia en que tant la meva amiga la Justicia, com jo deixarem sentir la nostra influencia en la terra. Suissa y los Estats Units ja fan cas de tots nosaltres. Dia vindrá en que tots los pobles del mon ne farán també cas.

En aixó estaban de la conversa, quan se varen comensar á sentir tiros desde lluny, tiros que cada vegada se anaban multiplicant.

—¿Qu' es aixó? digué la Opinió pública.

—No ho vulgui saber, va contestar la Veritat; es un combat. Se torna altra vegada á derramar sanch inutilment.

—¡Pobra República, va contestar la Opinió, pobra Justicia y pobra Veritat!...

Y mentres tant seguia lo soroll de los disparos causant la mes trista y la mes dolorosa impresió que may os pugau imaginar. Semblaba que l'home no hagués vingut al mon mes que per destruir las obras de los que treballan per son benestar.

Tothom meditaba, quan un incident ens va treurer d'aquell estat en que habiam quedat sumits.

—Senyora, va dir un jutje que habia quedat cessant per haber volgut ser fiel á la Justicia y que acababa d'entrar en aquell moment; hi ha una gran batalla en Metz. Napoleon ha fngit del lloch de la lluyta y acaba d'arribar á Chalons.

—Donchs feslo venir, va dir la Justicia, plena d'orgull.

—Si, qu'entri, contestá tota airada la República.

II.

No va passar gaire temps sense que Napoleon se trobés devant d'aquellas matronas convertidas en un tribunal.

¡Si haguesseu vist á Napoleon! Estaba flach, demacrat, groch, tant débil que apenas se podia tenir dret.

—Napoleon, va dir la Justicia; sápigas que té trobas devant de quatre senyoras á qui tu, durant la teva rastrea y miserable existencia, no has fet mes que dirigir grosseras ofensas: devant de la República, de la Opinió pública, de la Veritat y devant de mí, que soch la Justicia.

Napoleon va palideixer, pero en aquell moment no hi havia 'l doctor Ricort per allí, aixís es que no va gosar á indisposarse... ab aquellas senyoras.

—Napoleon, seguí dient la Justicia, ab imperturbable serenitat: ¿qu' has fet durant la teva existencia?

—Senyora, s'atreví á dir lo César, he fet tot lo qu' he pogut per la llibertat...

—Calla, miserable, va dir la Veritat, tota indignada; calla infame: la Llibertat es la Justicia y precisament la Justicia es la que t'está acusant.

—Napoleon, seguí dient aquesta: ¿qué vares fer de la República que 'l poble francés te va confiar?...

—La Opinió pública, senyora, reclamaba lo imperi...

—¡Calumnia! va dir la Opinió pública esforçantse per sortir de son abatiment... Jo soch la Opinió pública, y ja may he volgut l'imperi... Massa sabias que la República, pobreta, s'apoyaba ab mi y per xo vares restringir lo sufragi, sumintme en la miseria y deixant als pobles en la desesperació... ¡Ah si jo hagués hagut de governar la Fransa!...

No haurias tu intervingut en Roma, ni haurias donat lo cop d'Estat... ¡Miserable!... Y encara gosas á parlar!...

—Napoleon, seguí dient la Justicia: ¿qué has fet de tos governats?... ¿No contestas?... Fas be: devant de la veritat no pots ni deus parlar. Ella parlará per tú.

—Senyora, contestá aquesta, mes be que jo podrian parlar los cementiris: mentres Napoleon ha sigut emperador, no ha fet altra cosa que portar francesos á ser degollats. Aquesta es la trista veritat.

—Napoleon, digué finalment la Justicia, durant la teva vida has atentat contra tots los sagrats interessos de la humanitat: tú m'has escarnit á mi, posante lo meu nom en la boca enva, dient que la teva causa era la meva,

imposant en nom meu penas de mort y pros-
tituint los tribunals: tú has ofés á la Repú-
blica bastardejant sos principis, intentant ferirla
en Méjich, intervenint diferentas vegadas en
Roma y perseguint á sos admiradors: tú has
ofés á la Veritat perseguint als que la predica-
ban y no tolerant ja may son triunfo: tú, en fi,
has ofés á la Opinió pública, enganyant als
pobles y fentlos creurer que l' Imperi era la
Pau, la Veritat y la Justicia. Napoleon: la ca-
sualitat t' ha donat un cástich per tants delic-
tes: la guerra actual.

Nosaltres, constituïts en tribunal, te decla-
rem traydor á la patria, enemich de la civili-
sació é indigne de seguir ocupant la jefatura
del Estat.

Lo poble francés, are que toca 'ls desen-
ganys de ton pas per la terra, creyem que 'ns
escollará. Preparat, donchs, á tornar á ocupar
lo lloch que 't correspont. Tas horas están con-
tadas. Lo tribunal de la Justicia te declara
destronat.

Pronunciada la terribla y justa sentencia,
Napoleon se va aixecar y va retirar-se.

Jo vaig despertar després d' aquest somni
dient: ¡si 'ls somnis fossin veritat!...

¡Veurem!

A. S.

BATALLADAS.

Vegin quin cas. Quan Napoleon volia pas-
sar, junt ab son fill, desde Verdun á Chalons,
aquest últim va tenir set. ¿Qué 's pensan que
va fer com son pare? ¿Qué 's pensan que va
beurer á gallet? Donchs no senyors: va beurer
ab un vas.

Lo príncep imperial se troba actualment en
Chalons. Lo pobre ha estat malalt. Diuhen uns
que á causa de las vicisituts dels viatjes, al-
tres que á causa del cansaci... Jo dich que ha
estat malalt del susto.

En Le Beuf ha passat de ministre de la guer-
ra á jefe d' una bateria d' ametralladoras. Diu-
en qu' está tant desesperat y que 's vol fer
matar. ¡Ca! No tinguin por. Mala herba may
mort.

Un combat naval que hi va haber en lo mar
Báltich, entre cinch barcos francesos y dos de
prussians, no va donar resultat. Si 'ls francesos
ni per mar saben guanyar, ja se 'n poden en-
tornar al llit.

Ja fá alguns dias que ha debutat en lo teatre
Espanyol lo eminent artista italiá senyor Ma-
yeroni. ¿Qué volen que 'ls en digui? Mayeroni
es un gran actor. Si lo limitat espay de que
podem disposar ens ho permetés, 'ls diriam
moltes cosas d' aquest artista. Are, tant sols
podem concretarnos á alabar-lo y á recomenar
al públich que vagi al teatre Espanyol á atmi-
rarlo.

Mayeroni no es un tragich de primer ór-
dre. De segur que en la tragedia no admet
sisquera comparació ab los afamats artistas
Rossi y Salvini de qui tants bons recorts con-
servem los amants de las bellas arts. Pero Ma-
yeroni, en cambi, en lo drama está á una altu-
ra indisputable y se coloca en una esfera ahont
pochs ó ningú arribaria.

Rossi y Salvini podrán ser los millors trá-
gichs d' Europa, cada hu pel seu género, pe-
ro Mayeroni es tal vegada lo primer actor dra-
mátich del teatre italiá.

Si todas las empresas s' acostumessin á cultivar
lo bon gust artístich, adquirint companyias
com la que actualment funciona en lo teatre Es-
panyol, de segur que las importacions inmo-
rals del teatre francés, se veurian desterradas
de la escena Espanyola.

Durant los combats dels dias 14, 15, 16, 17
y 18 se calcula que varen quedar en lo camp
de batalla, entre francesos y prussians, mes de
cent mil homens.

¡Y encara hi haurá qui dirá que en lo mon
hi ha justicia!... ¿Per ventura no son Guiller-
mo y Napoleon cómplices ó autors de tals de-
lictos? Si las nostras exclamacions no fossin
fetas en desert, demanariam, no que 'ls dos
autors de tantas desgracias fossin tancats en
un presidi, sino que fossin incluits en una co-
lleción de fieras.

Obehint al plan del governador de Paris,
Mr. Trochu, ha sigut destruit un hermós
bosch que hi havia en las aforas de Paris y
que s' deya lo bosch de Bolonia. Un periódich
francés, *La Liberté*, diu que 'ls parisiens no se
han d' alamar encara que 's destrueixi aquest
hermós bosch, porque prompte 's tornarà á re-
construir ab diners dels prussians.

—Per márfegas, poden contestar los de Pa-
ris á la *Liberté*.

Després del aspecte que presenta la guerra,
encara hi ha periódich francés que crida:

—¡A Berlin! ¡A Berlin!

Si parla pe 'ls presoners no 's fatigui tant:
ja fa temps que hi son.

UN TURCH Á UNA TURCA.

Hospital de sanch, 18 d'Agost 1870.

Estimada del meu cor:

¡Ay! alabat siga Alá.

Deu es Deu y 'l gran Mahoma
es son profeta. Endevant.

¿Qué vols que 't diga, estimada,
pera calmar ta ansietat?

Tu prou desitjas que 't conti

lo que acabo de passar,

pero filla ¡si 'm vegessis!...

si 'm vegessis un instant,

al punt te farias cárrech

de que tinch molts mals de caps,

y que no estich per romansos,

ni per cuentos y orientals.

¡Quina tunyina, estimada!

Filleta ¡quin estufat!...

Fins semblaba que ho donessin

com qui diu sense pagar...

Ens deyan que sols nosaltres

feriam pó als alemanys,

perque deyan que 'ls d' Alger

eram uns homens molt braus...

¡Vaya ab lo valor dels turchs!

Jo 't puch ben assegurará

que si 'ns descuidém un xich

no quedém... ni un exemplar.

Jo no hi vist, filleta meva,
com aquell, cap daltabaix.

Fins un moro 's torná groch
qu 'es tot lo que 's pot contá.

En Mac-Mahon prou manaba
que anessim tots á atacar,

y nosaltres prou hi anavam...
Pero tot va ser en va.

Si 'ls hi preniam 'l sabre
ens donaban un pinyach,

si acababan municions
ens deixaban esberlats

ab cada cop de culata
que 'ns daban al mitj del cap...

Si 'ls voliam 'ls canons
ens deixaban avansar

fins al costat de las pessas,
y quan tots eram allá,

allavors descarregaban,
deixantnos á tots baldats,

la gran llenyada del sigle
que 'ns arribaba á diesmar.

Jo també vaig entrá en foch
y també vaig rebre en gran.

Hi va habé un alemanyot
que 'm va comensá á mirar

Y ¿en vols filla de descargas?
Me va pendrer pel seu blanch,

y no va pará 'l gran tuno
fins que 'm va tenir tombat.

M' hi quedat sense un' aurella,
hi perdut quasi mitj bras,

també 'm falta mitja cuixa...
Fins hi perdut lo turbant,

las calsas y las sandalias
y aquell gech de color blau.

¡Afigurat quins apuros!...
Tot lo dia recolsat

en un mal llot de ferro,
y encara gracias. ¡Oy da!

Quan lo mal de cap m' apreta,
m' haig de posá estrenyacaps...

¡Dur estrenyacaps un moro!...
¿No es cert que soch desgraciat?

No es aixó sols, filla méva:
encara tinch mes pesars.

Quan, tret del camp de batalla,
me varen dú' al hospital,

me varen pendrer la roba...
y ves are... ¿cóm ho faig?...

Ves un cop estigui bo
un hom, ¿de qué 's vestirá?

¿D' Europeo? No potser:
aixó jo no ho faré may.

Veyas filla, si pots ferho,
d' enviarme alguns quants rals,

mira que jo ho necessito,
puig estich, alló: escurat.

Ja t' escriuré aixís que puga
tant si 'm quedo gras com flach,

tant si camino com no,
y salvi ó no salvi 'l bras.

Adeu filla: al despedirme.
t' encarrego be que á Alá

li demanis ab molts modos
que 'm lliuri d' altres combats.

ALÍ MUSTAFÁ.

BATALLADAS.

Al principi de la guerra tothom se creya que fora la lluyta de las duas águilas: l'águila prusiana y la francesa.

Pero are, al pas que van las cosas, aixó mes que lluyta de duas águilas, mes abiat sembla la d' un águila y un pollastre.

Lo pobre general Bazaine te d' esser sempre lo defensor de las malas causas. Ell va ser lo que va anar á Méjich á defensar á Maximiliano. Ell es lo que are está al frente del exercit francés. Veurem si será tant *afortunat* com en Méjich.

Un general volia anar desde Verdun á Chalons y va demanar un wagó de primera classe.

—No 'n tinch cap, va dir lo gefe d' estació; no fa gaire que 'l mateix emperador s' ha acontentat ab un wagó de tercera. A vos tot lo mes que 'us puch oferir es un wagó per tragar gossos.

¿Han vist vostés quinas indirectas?

Un periodich alemany ha tingut la humorada de pintar los soldats francesos ab caps de lleons y 'ls generals ab caps d' ases. Es precis convenir en que la ocurrencia es felis.

Napoleon es molt valent. Mentres en Frosard era derrotat en Saarbruck y quan en Mac-Mahon 's veyá vensut per complert en en Wisemburg y Woert, ell, l' héroe de la Fransa, s' estava ben tranquil en Metz, apartadet de las balas y com si res hi hagués en los camps de batalla. Victoriós l' exercii prussiá en tota la línea y ocupant ja Nancy y amenant tallar la retirada del exercit del general Bazaine, va resódrer fugir de Metz y anarsen cap á Verdun.

• Sabent en Verdun que á prop de Metz habian comensat las castanyas, va agafar 'l portant y se 'n va anar cap á Chalons.

Si 'ls prussians arriban á atacaar Chalons, ¿ahont anirá la sombra del imperi?

França, segons diuhen, está en poder dels mariscals y lo que aquestos vulguin, alló 's farà. ¡Pobra França! Entre la gent de sabre... si qu' está ben posada!

Don Salustia, ab cinisme,
ens fa 'l pagés
y 'n Fransa desenrotilla
son gran talent.
Es de catxassa;
per xó obtingué la gloria.....
de sa real panxa.

Desd' que fuig de la terra
la humanitat,
que en l' infern ab prou feynas
la gent hi cap.

¡Ay Napoleon!
si no cuytas á morirte
no hi trovas lloch.

Napoleon fa la guerra
á don Guillem,
pero 'ls dos se col·locan
lluny dels fusells.
Fora millor
que tots dos se possessin
frente un canó.

Un periódich califica de *maravillosa* la retirada del general Mac-Mahon, desde Wisemburg á Chalons. ¿Qué volen que 'ls hi diga? Me sembla que per fugir dient: camas, ajudeume y deixant en lo camí un sens fi de canons y batallons enters, no es precisa gaire habilitat.

Lo periódich francés *Le Gaulois*, assegura que si 'l cos d' exercit que mana en Mac-Mahon arriba á entrar en foch, Napoleon se posará al frente del exercit.

Si l' exercit té de fugir, crech que 'l *Gaulois* no s' equivoca al assegurar que Napoleon se posará al devant.

—¿Qué tenen los francesos per fer la guerra als prussians?

—Balas.

—¿Y per ferse la guerra á n' ells mateixos?

—Bolas.

Lo manifest del comité republicá donant la veu d' alerta al partit y protestant contra las veus que s' habian propalat de proxims moviments en sentit republicá, ha sigut molt ben rebut pe 'l partit y pe 'l publich en general, que ha entés la farsa que per alguns mals intencionats s' estava confeccionant.

Lo partit federal está ja escarmentat y d'aquí endevant no creyém que vulgui fer com Napoleon ha fet are ab la guerra, que en lloch d' anar ab peus de plom á anat á peu coix. A jugar y perdre... no hi volem ser. Quan se tracti de guanyar ja será un' altra cosa.

Despres de cinch dias eters de combat los prussians, si hem de donar credit als telégramas de Lóndres, varen lograr tallar la retirada al general Bazaine. Aixó si que, si'm trobés en lo lloch del general, me cremaria. Que á un hom li peguin está bé, pero que despres de la pallissa li privin la retirada..... aixó ja son figas d' un altre paner.

La política espanyola per tot arreu troba satélits. Los progressistas han inventat pe 'ls espanyols un *papo*, que unas vegadas se titula *ma oculta*, otras *jesuitisme*, otras *reacció*, etc. Donchs los francesos han trobat ja una *ma*

oculta. ¿Saben com se diu actualment? ¡ESPIA PRUSSIA!

—¿Be, qué será aixó de França? ¿Trindrém República, si ó no?

—Lo que hi haurá segons totes las versions, es un govern provisional.

—Home, que 'ns vinguin á enmallevá 'l nostre, que 'ns treuran una plepa de sobre.

Quan Napoleon lo petit volia fugir de Verdun, va demanar al jefe de la estació un wagó de primera. Aquest li va dir que no mes li podia oferir de tercera.

—Be, va dir ell, me contentaré ab un de tercera.

Aixó si que ho crech. Encara que hagués sigut de *cuarta*.

Lo fusell Chassepot, que tantas maravellas va fer, quan se tractaba de derrotar á n' en Garibaldi, lo qu' es are ha fet... ¡tall! Lo fusell podrá carregarse per la culata, pero en aquest cas lo tiro ha sortit per allí mateix ahont s' habia carregat.

¿No ho saben pas?... En Napoleon, en vista de que 'l seu Deu de las Victorias no ha sabut ferlo guanyar, se vol declarar ateo.

En Metz va ser penjat un jueu acusat de ser un espia prussiá. Tots los dias los diaris y cartas de Fransa ens donan noticias de atropellos comesos pe 'l poble contra personas acusadas de ser espias. Quan una nació pert lo seny, la serenitat y la calma ¡ja está fresca!...

—¿Qué diu que hi ha d' haber bullanga?

—¿Qui li ha dit?

—Home, veig tantas precaucions?... Tant moviment de tropas!...

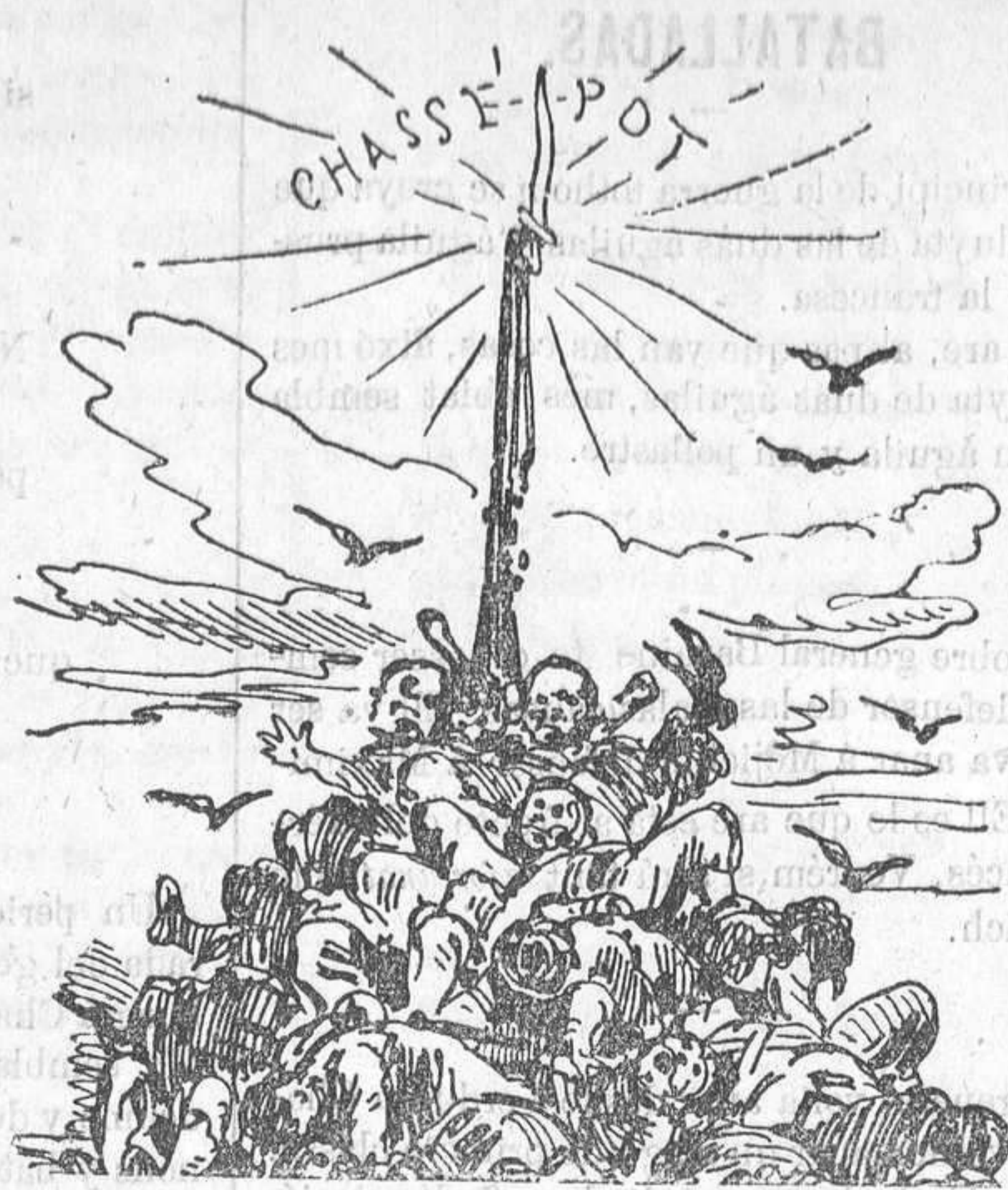
—Ah! bé; si 'l govern 's vol bellugar es una altra cosa.

Si realment lo general Bazaine no va poder rompre la línea prussiana, la sort de dit general no pot pas ser mes crítica. En aquest cas, Metz, per ell, no es un lloch de refugi, ni molt menos una plassa forta. Metz, tant sols podria ferli l' efecte d' una gabia dintre de la cual hi hauria cent mil homens sense tenir l' amo que 'ls provehís la menjadora y 'ls cambiés tots los dias l' aigua.

Los moviments estratègichs del general Bazaine, may mes 'ls acabo d' entendre. Al principi vol passar 'l Mosela y anarsen cap á Verdun, pero l' exercit prussiá l' entreté ab cinch dias de combats, y l' home, al veurer descalbrat son exercit, desisteix de son plan y fa frente al enemich. Resultat: que per mes que 's bati bé y 's mantingui en sas posiciones lo exercit d' en Bazaine no logra anar á Verdun. Si aixó es nn moviment combinat que ho digui un bon estratègich: jo no ho sé veurer.

—A causa de haberse indisposat dos artistas la funció no se acabarà com jo havia suposat. Espero la mandsedumbre del públich francés, que ja tantas probas m' ha donat de la seva condescendencia.

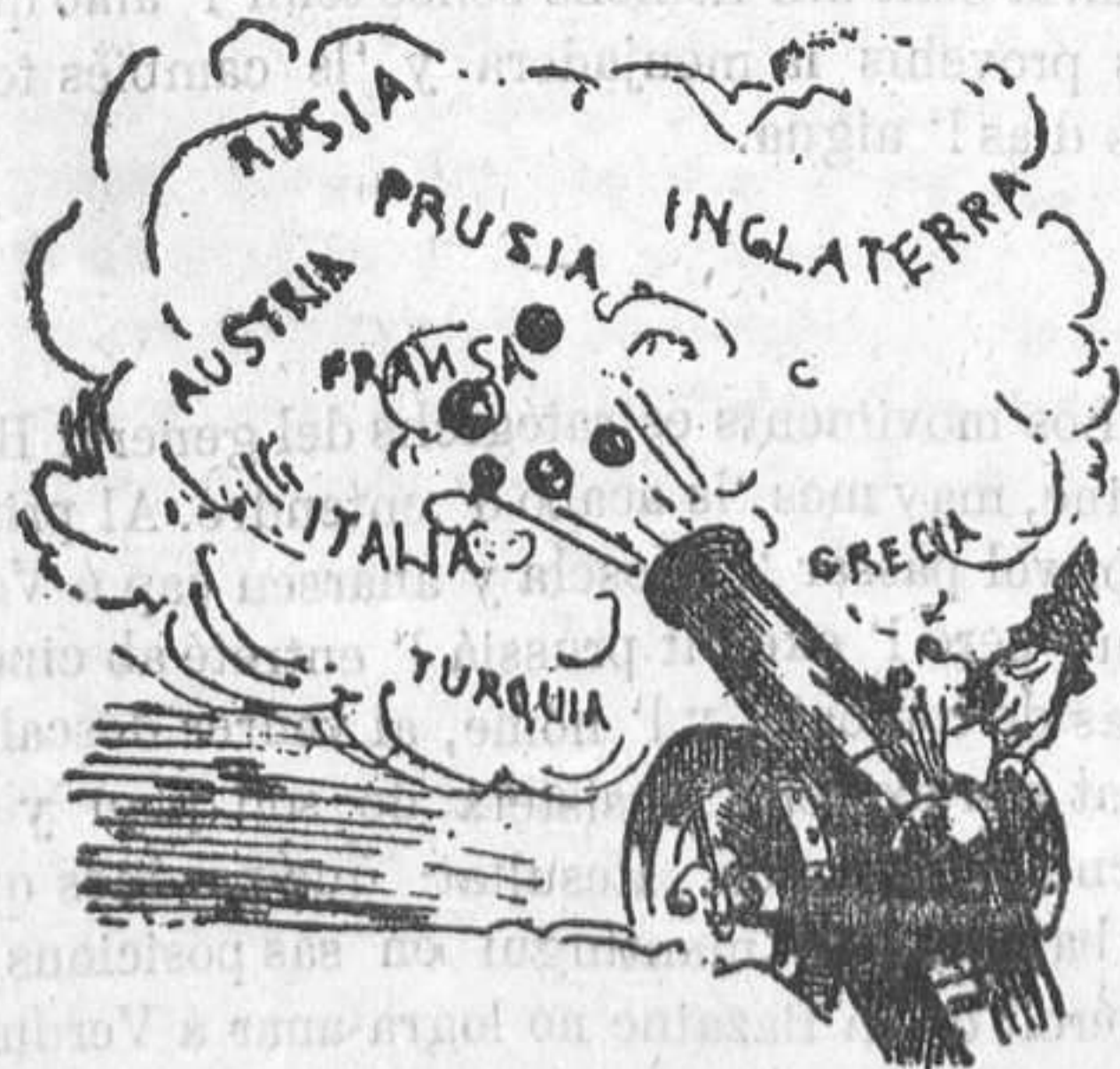
Al inventor del fusell Chassepot: al inventor del fusell que tantas maravellas va fer *in illo tempore*: la Fransa agrañida.

R. I. P.

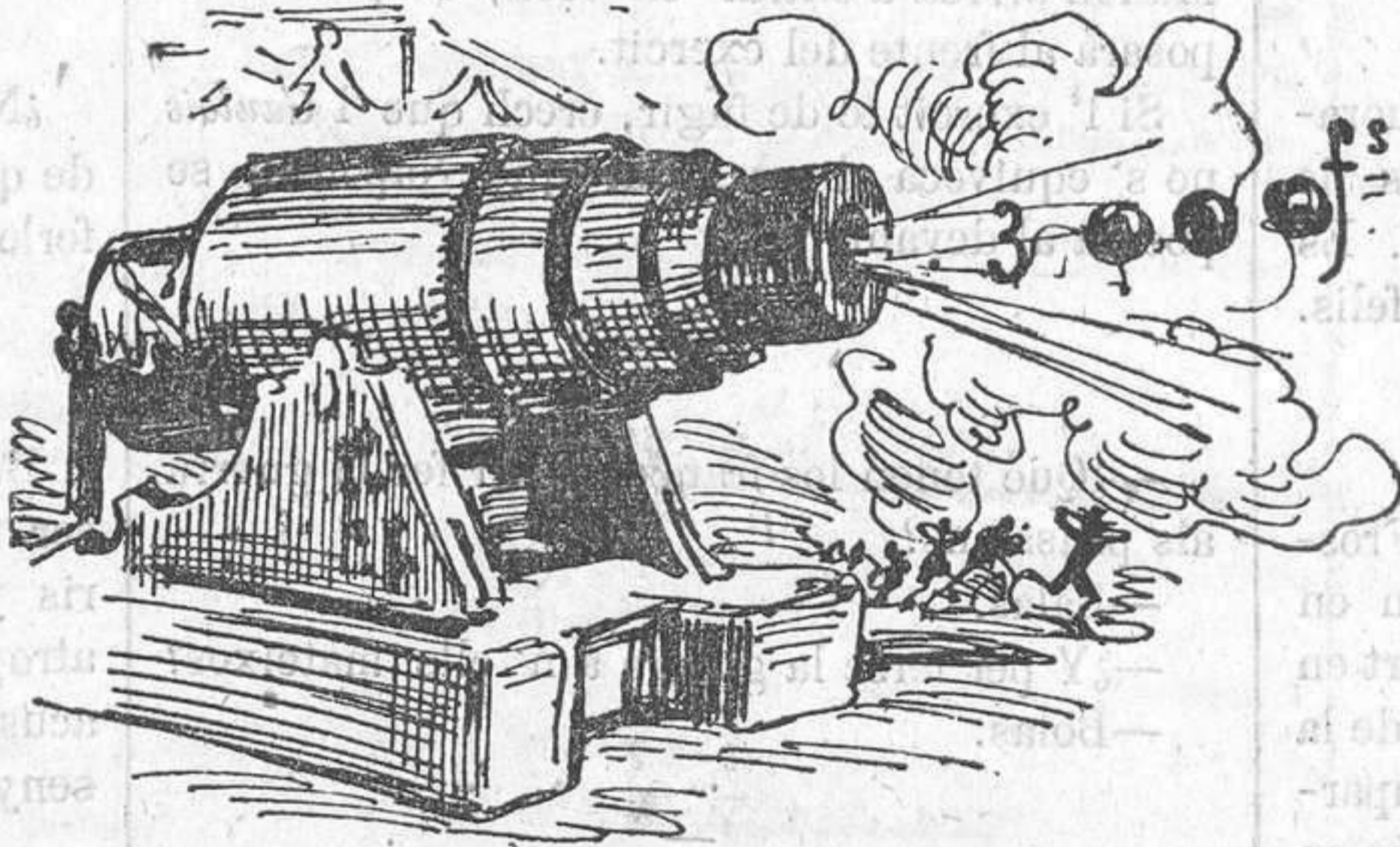
¿Qué s' es fet lo gran imperi?
 ¿Qué s' es fet tanta ilusió?
 ¿Ahont es tanta arrogancia
 com ja tenia tothom?
 ¿Ahont descansa la fama
 del imperi Napoleon?
 ¿Ahont sou imperialistas?...
 ¡No se 'n troba un per un sou!
 Ja no hi ha jadicte al imperi!
 ni un sol trist conservador...
 Ja no 's veurán grans paradas
 en honor de Napolcon,
 per molts passarà per alt
 lo dia quince d' Agost,
 ja 'l gran César d' aquest sigle
 no anirà mes á Chalons....
 ¡Pobre imperi... pobre imperi!
 ¡Ja 's pot ben be dir qu'ets mort!

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

G. M. D. Barcelona. No se puede insertar.—P. B. Id. No puedo complacerle.—J. R. Id. Se insertará.—P.H.Id. Tambien.—J.A. Reus. Lo mismo le digo á V.
 ■ La Correspondencia al Director ó al Administrador de la Campana de Gracia.

Quan totas las qüestions se resolen ab la elocuencia del canó.... ¿encara hi haurá qui gosi á dir que no estem adelantats y que la monarquía no dona resultats... pe 'ls reys?

LO GENERAL EN JEFE DELS PRUSSIANS.

ALS QUE TORNAN.

¡Per fi en mitj de nosaltres—restau altra vegada,
 Alletas de la causa—que 'l cor fá palpitant!
 ¡Veniu á nostres brassos—los lluitadors del poble,
 Que ab sanch de vostras venas—regueu la Llibertat!
 Quan lluny de nostra patria,—lo negre pá menjabau,
 Y esclaus de nostra causa—seguiau sempre avant...
 Vos atmirabam naltres—veyentvos tant braus héroes
 Y 'ls vostres noms posabam—en mitj dels mes lleals.
 ¡La proba n' ha estat dura!—Ben fera ha estat la probat!
 ¡La lluyta ha sigut llarga—¡Y encara heu de lluytar....
 Estrany en terra llunya—pregabau per l' Espanya
 Sense la vostre idea—abandonar ja may.
 Quant mes n' eran las penas—creixian vostras forsas,
 Ab fé sobreportabau—tantas contrarietats;
 Si ayma au ants la causa—ja habent sofert per ella,
 Ab cega idolatria—á n' ella 'us aferrau.
 ¡Benhajau, donchs, patricis,—los defensors del poble!
 Avuy que de llunys terras—torneu los emigrats,
 Sentiu los crits d' espanya.—donats á l' arribada,
 Ohi u la bevinguda—del poble catalá.

PERE PAU.

A NUNCIS.

FEDERACION ESPAÑOLA,

ó solución para el inmediato planteamiento de la republica democrática federal

en España, por

ISIDORO DOMENECH

Vendese á 2 rs. en la libreria Española de Inocente Lopez, Rambla del Centro, número 20.

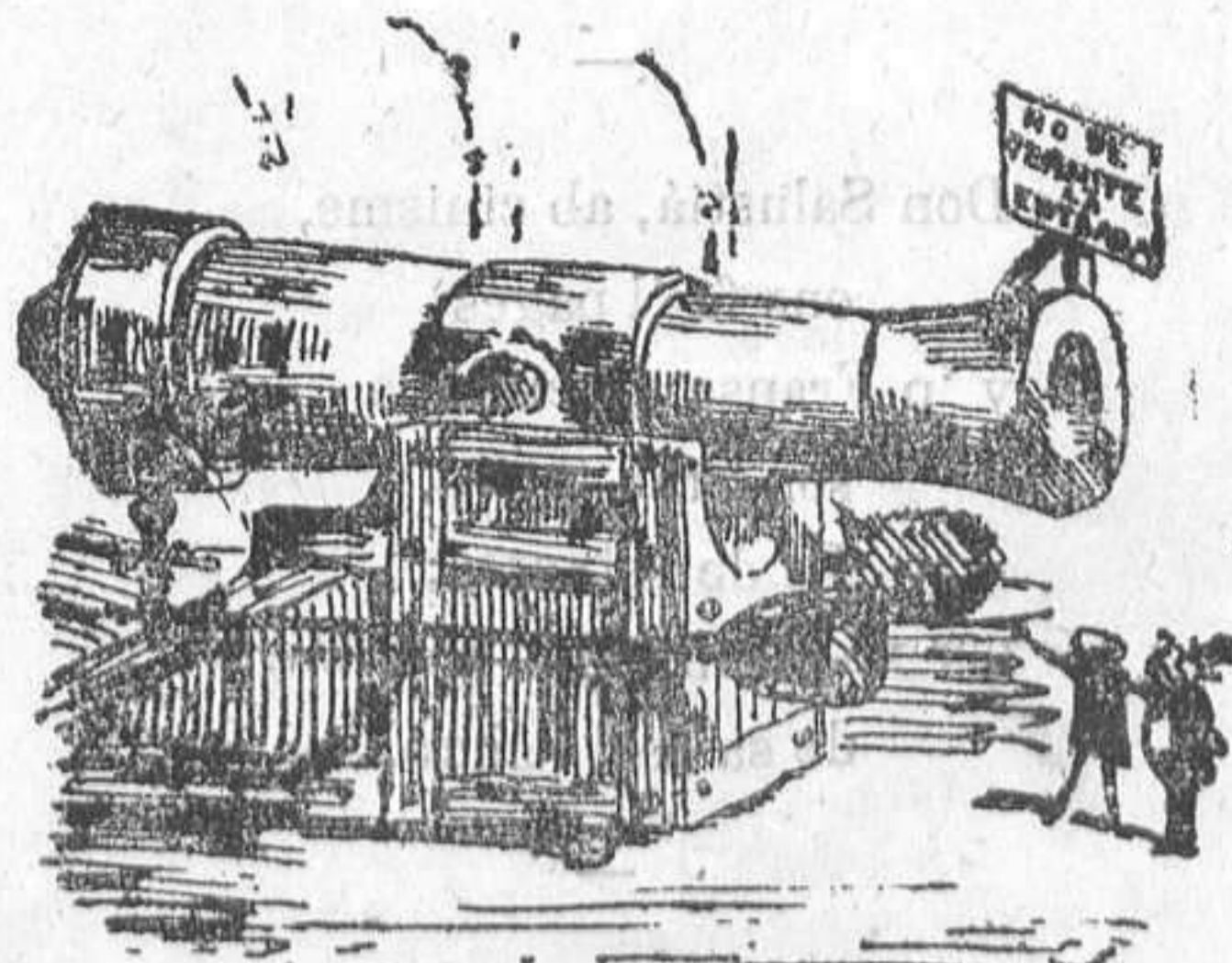
Solució á la Xarada del número passat.

¡Ab quin plaher y alegria
 torna tot aquell que ha estat
 de sa patria desterrat,
 are que han dat l' am-nis-tia,

XARADA.

La primera repetida es una fruta molt bona; tant sols aprofita 'l such per que lo demés es closca.
 A prima, afegintni un 'altra, (que será prima y segona,) forma remey á proposit per malalties flatosas.
 Segona y prima un francés fa ballá per Barcelona, per tots los carrers y plassas ab un altra tocant l' orga.
 Tersa y última es un herba que bullida es bastant bona barreixant' hi un poch de llet: pels refredats molts l' adoptan.
 Si fos presiden del tot hauria mogut forrola declarant que 'ls federals no volem pas mourer broma.

La solució, per suposat, dissapte.

Lo vigilant de las costas prussianas.

Imprenta de la V. é H. de Gaspar.—Ataulfo, 14

J. Lopez, editor.